

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 752/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej obchodnou spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., Námestie svätého Egídia 40/93, Poprad, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Beňo, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 47/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu

Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 47/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka, v právnom postavení navrhovateľky v napadnutom konaní okresného súdu, bola účastníčkou konania vo veci náhrady škody na zdraví.

Ako ďalej sťažovateľka s poukazom na judikatúru ústavného súdu uvádza, „... dňa 24.04.2009 som sa žalobou o náhradu škodí na zdraví domáhala zaplatenia sumy 8 369,40 €..

Prvé pojednávanie v tejto veci sa konalo dňa 19.11.2009 po uplynutí 209 dní od podania žaloby. Druhé pojednávanie sa konalo dňa 13.05.2010 po uplynutí 175 dní od posledného pojednávania. Tretie pojednávanie sa konalo dňa 06.07.2010 po uplynutí 54 dní od posledného pojednávania. Štvrté pojednávanie sa konalo dňa 24.08.2010 po uplynutí 48 dní od posledného pojednávania. Následne sa vo veci nevykonávali 401 dní žiadne úkony, a až dňa 29.09.2011 bol nariadený vo veci úkon v podobe výsluchu účastníkov konania.

Dňa 28.06.2012, opäť po 273 dňoch od posledného úkonu, bol nariadený výsluch účastníkov konania. Následne dňa 28.08.2012 bolo konanie zastavené bez meritórneho rozhodnutia, a to spolu po 1161 dňoch od podania žaloby. Následne KS v Prešove uznesením zo dňa 20.09.2013 rozhodol o zrušení uznesenia a vrátil vec na opätovné konanie.

██████████ pokračovala v konaní takým spôsobom, že nariadila pojednávanie na deň 13.12.2013 a následne vo veci nekonala do 02.10.2015, teda 658 dní.

Počas tohto obdobia bol vypracovaný znalecký posudok a bolo nariadené pojednávanie dňa 02.10.2015, ďalej na 20.11.2015, kde ██████████ opätovne rozhodla o zastavení konania bez meritórneho rozhodnutia, a to z tých istých dôvodov, ktoré jej vytkol KS v Prešove, a to napriek tomu, že takmer dva roky vykonávala znalecké dokazovanie, ktoré sa vzhľadom na jej nemeritórne zastavenie konania javí ako nadbytočné a takýmto svojim konaním spôsobila zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené konanie sťažovateľka podala vo veci sťažnosť na postup sudkyne [REDAKOVANÉ] na prieťahy v súdnom konaní Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky.

Sťažovateľka má za to, že vzhľadom na skutočnosť, že ide o skutkovo a právne jednoduchú vec, a že sedemročné konanie je hrubým nerešpektovaním povinnosti sudcu konať bez zbytočných prieťahov. Ako príklad sťažovateľka uvádza skutočnosť, že hoci rozsudok bol vo veci vyhlásený dňa 20.11.2015, účastníkom bol doručený až 04.03.2016...

Z vyššie uvedeného konania je zrejmé, že súd konal pri svojich úkonoch v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania.“

3. V závere podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľka ústavnému súdu navrhuje, aby nálezom vyslovil porušenie ňou označených práv (bod 1) napadnutým konaním okresného súdu, priznal jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 10 000 eur, ako i úhradu trov konania.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

7. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

8. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou

časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľka špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označila za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľka zastúpená zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

9. Predmetom konania ústavného súdu bolo teda preskúmanie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 47/2009 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako i práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

11. Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06, II. ÚS 250/09) poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

12. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti, ako i jej príloh ústavnému súdu vyplynulo, že v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 47/2009 okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 47/2009-427 z 20. novembra 2015 vo veci rozhodol (bod 2).

13. Lustráciou ústavného súdu bolo následne zistené, že v dôsledku sťažovateľkou podaného odvolania bol podkladový súdny spis sp. zn. 4 C 47/2009 predložený spolu s odvolaním napadnutým rozhodnutím okresného súdu č. k. 4 C 47/2009-427 z 20. novembra 2015 príslušnému krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Podľa zistení ústavného súdu je odvolacie konanie toho času vedené na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 14 Co 34/2016 a vo veci dosiaľ nebolo rozhodnuté. Súdny spis okresného súdu sp. zn. 4 C 47/2009 sa v dôsledku podaného odvolania a rozhodovania o podanom odvolaní nachádza na krajskom súde od 14. júla 2016.

14. Z uvedeného (bod 13) je zrejmé, že v čase podania sťažnosti na prietahy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 C 47/2009 [ktorá bola ústavnému súdu doručená 2. decembra 2016 (bod 1), pozn.] sťažovateľka musela mať vedomosť, že okresný súd už v jej právnej veci meritórne rozhodol a nemohol už žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvňovať plynulosť priebehu namietaného konania vo veci samej, respektíve ani v ňom spôsobovať prietahy (od 14. júla 2016 sa totiž spis nachádza na krajskom súde, pozn.).

15. Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označila sťažovateľka, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

16. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľky. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

17. Preto, ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k priet'ahom v konaní nemôže dochádzať, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

18. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu práva nečinnosťou tohto orgánu nemôže dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

19. Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov základom pre záver ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

20. Ústavný súd taktiež v závere poznamenáva, že v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

Splnomocnenie doručené sťažovateľkou spolu s ústavnou sťažnosťou vykazovalo aj vadu neurčitosti, keďže v ňom nebolo vymedzené, akej veci sa (v konaní pred ústavným súdom) týka, a teda bol tu daný dôvod i na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

21. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2016